

gjort mange interessante Forsøg i saa Henseende. Man har, uden at nogen vidste det, arrangeret visse Optrin. Naar saa Folk bag efter skulde referere dem, viste det sig, at der næsten ikke var to Referater, der vare ens. Og foruden at det kniber med Iagttagelsen, kniber det ogsaa med at bevare Iagttagelserne rigtige i Erindringen; thi der kommer Fantasien til at spille med; og der kommer man til at drage Slutninger, som man saa senere tror ikke ere Slutninger, man har draget, men Oplevelser, man har haft. Der er Folk, som have set Politibetjentene med hævede Stave og derefter have set, at Staven blev sænkede — thi Betjentene satte Staven ned i Hylstret, da Bommen var gaaet ned —, de have set en Pige græde, og de have hørt nogle sige: Hvorfor græder denne Pige? Og saa have andre sagt: hun er naturligvis bleven slaaet af Politibetjentene, og det skal ikke gaa mere end et Led længere; saa er der Folk, som have set Politibetjentene slaa hende, saa hun græd. Det er, som jeg sagde, en ganske dagligdags Ting; og hvis ærede Medlemmer interessere sig for at sætte sig dybere ind i dette psykologiske Spørgsmaal, vil jeg henvise Dem til en meget interessant Artikel, som Professor Knud Pontoppidan for nylig har skrevet i „Bibliotek for Læger“ om Vidneudsagnetes Psykologi, hvor De ville se disse Ting meget interessant belyste. — Men saa vil man maaske sige: Ja, men saa kan man slet ikke drage nogen som helst Slutning ud af en Vidneforklaring; saa betydte Vidneforklaringer ingenting. Det er igen en urigtig Slutning; nej, det, man skal gøre, er at være kritisk overfor Vidneforklaringer, for man tillægger dem Betydning, man skal prøve dem og prøve dem nøje ogsaa paa Detailler; og hvis jeg vilde lægge mere Beslag paa det høje Tings Tid, end jeg har tænkt at gøre her, hvis jeg vilde gaa i Detailler, hvis jeg stod for Landets Højesteret og skulde belyse Sagen, tage hver Vidneforklaring, hver Sætning frem, vilde De se, hvorledes der er mange flere Uoverensstemmelser, end jeg her har paapeget. Derfor siger jeg ikke, at der har været aflagt falsk Forklaring af de Vidner, som vidne imod Politibetjentene, lige saa lidt som jeg naturligvis siger det om de Vidner, der vidne for dem. Min egen Opfattelse er, at Politibetjentene absolut ikke have brugt Staven ved den paagældende Lejlighed, at de kun have brugt dem til at skræmme med, og at de ikke have slaaet nogen som helst. Den Opfattelse har jeg efter at have gennemløjet alt, hvad der er oplyst i Sagen, og det er et meget stort

Materiale. Men saa Emilie Rasmussen? Har hun da aflagt urigtig Forklaring, kan der spørges. Ja, der kan det godt være, at hendes Veninde, som altsaa kender noget til hende, har udtalt det rigtige, den Gang hun sagde, at hun ikke et Øjeblik nærer Tvivl om, at det er en Historie, Emilie Rasmussen har lavet, naar hun sigter Politiet for at have slaaet hende med Staven ved den paagældende Lejlighed. Der er for Emilie Rasmussens Vedkommende en Omstændighed, som adskiller hende fra de øvrige Vidner, det er dette med Saaret i Hovedet, som hun — det lader sig i alt Fald ikke bestride — har pillet ved og mikset en hel Del med; og som hun henfører til det paagældende Slag. Paa den anden Side vil jeg som Defensor for hende henvise til, hvad der staar i Pontoppidans lille Bog, at Børn ere udmærkede Vidner, thi de iagttage godt og erindre ogsaa godt, men der er een Ting, som gør, at man skal være meget varsom med Hensyn til deres Vidnesbyrd: de paavirkes ogsaa let. Og nægtes kan det ikke, at Emilie Rasmussen er bleven i nogen Grad paavirket og har faaet en Forstilling om, at her var hun bleven en særlig stor og vigtig Person i et Samfunds-drama. Det kan have paavirket hendes Fantasi saaledes, at hun ikke har været klar over Urigtigheden af sin Forklaring. Der er imidlertid for hendes Vedkommende saavel fra Straffedommeren som fra Amtmanden Indstilling om, at man i Betragtning af hendes Ungdom ikke skal sætte hende under Tiltale, og jeg tror, det vil være rettest at følge denne Indstilling. Men Mistanken, Anklagen mod Politibetjentene for at have afgivet urigtig Forklaring maa jeg paa det bestemteste og eftertrykkeligste tilbagevise, og ligeledes maa jeg tilbagevise enhver Beskyldning mod disse Politibetjente for at have optraadt urigtigt ved den paagældende Lejlighed. Jeg antager, at ethvert Medlem nu, efter hvad jeg har dokumenteret, kan drage sin Slutning, som jeg haaber for de flestes Vedkommende vil falde sammen med min. Alt, hvad der i Virkeligheden er sket af Overlast — lad mig bruge dette Ord, naar det ikke misforstaas —, er, at en Mand, Gronemann, har faaet et Slag med Staven, som altsaa ikke havde større Virkning, end at han stadig deltog i Optrinet, og at 2 Læredrenge hver have faaet en Lussing, og endelig er der jo Emilie Rasmussen. Herefter kan ethvert Medlem selv dømme.

Den næste Sag, som blev fremdragen af det ærede Medlem fra Stege, var Sammenstødet den 18. September ved Ladegaardsaaen. Det var den saakaldte Frederiksberg